

melse med ønsket om en forholdsvis begrænset beskyttelsesordning, indtil der foreligger et bredere erfaringsgrundlag.

Til sammenligning kan oplyses, at Storbritannien anvender en værdigrænse for kunst og antikviteter på 8.000 £.

Bestemmelsen i § 2 omfatter som nævnt ovenfor de enkelte kulturgenstande, men også samlinger for så vidt der er tale om samlinger, der har en indre sammenhæng, som f.eks. en brevsamling vedrørende en kendt personlighed. Det ville i mange tilfælde være ønskeligt, om der kunne skabes mulighed for at beskytte hele samlinger og andre helheder, da det netop i mange tilfælde vil være helheden, som det er værdifuldt at bevare. Imidlertid vil udførselsregulering i almindelighed ikke være et tilstrækkeligt middel til at bevare samlinger og helheder, eftersom man ikke herved kan forhindre, at samlinger eller helheder splittes op af ejeren, eller at der sker en succesiv spredning inden for landets grænser. Sikring af bevaringsværdige samlinger og helheder, som f.eks. betydningsfulde interiører, må derfor søges fremmet gennem andre foranstaltninger, således som der blandt andet er åbnet mulighed for i bygningsfredningsloven.

Til stk. 2

Når der endvidere foreslås en særlig beskyttelsesbestemmelse for fotografier, skal dette ses i sammenhæng med, at netop fotografiet er et forholdsvis nyt kulturhistorisk kildemateriale. De første daguerreotypier er fra 1839. Men samtidig er fotografiet af meget stor kulturhistorisk og dokumentarisk betydning, og det kan også ud fra et kunstnerisk synspunkt være ønskeligt at kunne beskytte fotografiers forbliven i Danmark. Imidlertid er et værdikriterium på 100.000 kr., som foreslået generelt for kulturgenstande, meget højt i forhold til fotografier, og bestemmelsen i § 2, stk. 1, ville derfor næppe i noget tilfælde kunne beskytte fotografier mod udførsel. Da bestemmelsen i § 2, stk. 3, har karakter af en undtagelsesbestemmelse, som det ikke er hensigten at anvende generelt på en bestemt type kulturgenstande, der ikke kan opfylde de almindelige alders- og værdikriterier, der er fastsat i § 2, stk. 1, betyder det, at fotografier normalt vil falde uden for lovens beskyttelsesbestemmelser. På denne baggrund foreslås der gennemført en særbestemmelse for fotografier, uanset alder, men som har en værdi af 30.000 kr. eller derover, idet et sådant værdikriterium må anses for rimeligt at anvende for fotografier.

Til stk. 3

Den foreslåede fastlæggelse af begrebet kulturværdier efter stk. 1 og 2 fører til en forholdsvis begrænset beskyttelsesordning, og dette er som nævnt netop tilsigtet.

En så begrænset ordning er det imidlertid nødvendigt at supplere med en særbestemmelse, idet det må erkendes, at der kan forekomme kulturgenstande, som er nationale klenodier, uanset at de ikke opfylder de fastlagte alders- og værdibetingelser. Sådanne genstande bør kunne beskyttes mod udførsel, og det foreslås derfor, at der åbnes mulighed for, at ministeren i sådanne tilfælde kan træffe beslutning om, at disse genstande ikke må udføres uden særlig tilladelse.

Denne bestemmelse er en undtagelsesbestemmelse, som skal kunne bringes i anvendelse i de tilfælde, hvor hensynet til sikring af landets kulturarv må sættes højere end hensynet til genstandens ejer. Denne må derfor acceptere den begrænsning i sin handlefrihed, at genstanden ikke må føres ud af landet uden særlig tilladelse.

Det skal understreges, at man ved udarbejdelsen af dette forslag til en beskyttelseslov for danske kulturværdier specielt har lagt vægt på, at beskyttelsesordningen ikke baseres på et krav om registrering af kulturværdier i privat eje. Registrering af sådanne genstande, bl.a. indbo i private hjem, ville være en meget vidtgående fremgangsmåde i forhold til den almindelige danske retradition, og derfor uønskelig. Hertil kommer, at en sådan registrering kunne modvirke det tillidsforhold, der består mellem private samlere på den ene side og en række kulturelle institutioner, som museer, biblioteker og arkiver samt forskere i øvrigt på den anden side, og dermed også det frugtbare samarbejde, som det er vigtigt at værne om.

Selv om man således ikke i Danmark har opbygget et særligt register eller lister over danske kulturværdier i privat eje og heller ikke har noget ønske om at iværksætte noget sådant, har de sagskyndige inden for de respektive fagområder alligevel et indgående kendskab til de ting, der må betegnes som danske kulturværdier, det være sig kunstværker, kunsthåndværk, kulturhistoriske genstande, breve, manuskripter og andre private arkivalier. Et sådant kendskab kan bl.a. hidrøre fra faglitteratur og andre publicerede værker.

Det er som nævnt netop på grundlag af den særlige sagskundskab, at bestemmelsen i § 2, stk. 3, kan bringes i anvendelse. Det forudsættes således, at de forskellige kulturinstitutioner eller eventuelt andre sagskyndige på området fremsætter forslag